

Martin Koláček

Já, slastbot

**! Profil !
smazán**

Martin Koláček

Já, Slastbot

Obsah

1.	V betonovém ráji.....	5
2.	Válečná zóna.....	11
3.	Eli Rea	17
4.	Záchytnou šachtou	23
5.	Slasthotel	
6.	V nahrávacím centru	
7.	Souboj mezi troskami	
8.	Druhá etapa	
9.	Megahrob	
10.	Velký šéf ve Velké řiti	
11.	Svědkové modrého světla	
12.	Mezi dobrem a zlem	

1. V betonovém ráji

Lerm se probрал z bezvědomí právě ve chvíli, kdy se v kokpitu stíhačky řítit k zemi. Nebyl si schopen vzpomenout, jak se tam dostal, ani co tam, proboha, dělá, natož jak se řídí stíhačka. V záchvatu sebezáchovy začal mlátit rukama kolem sebe a pokusil se zmáčknout, vytáhnout, či utrhout cokoliv, co barvou či tvarem indikovalo nějakou funkci. Letadlo o kus poskočilo, ale pokračovalo dál nezměněnou rychlostí. Země byla už jen pár sekund od něj, ačkoliv Lermovi v tu chvíli připadala každá z nich jako hodina. Kde byl ten celý život, co má člověku s blízkostí smrti probíhat před očima? Nebo aspoň nějaká jeho část? Cokoliv! Ať se během svého zběsilého útoku na interiér stíhačky snažil vzpomenout na cokoliv ze své minulosti, jeho paměť neposlala žádnou odezvu. Už jen pár set metrů... čtyři sta, tři sta, dvě stě. Lerm v hrůze zavřel oči a instinktivně se chytil držadla, které předtím ve svém nekoordinovaném snažení uvolnil. Sto metrů, padesát, poslední sekunda života...

Do uší jej udeřil hluk nárazu a následného výbuchu. Slyšel, jak se rozžhavené železo vydalo na svůj krátký let proti gravitaci, aby dopadlo mezi zuhelnatělé trosky. Ale on letěl dál. Otevřel oči. Připoután k sedadlu, svištěl vzduchem zpět vzhůru, nechávajíc vybuchující stíhačku za sebou. V ruce stále křečovitě svíral páku katapultu. V bezpečné výšce se otevřel padák a Lerm začal pomalu klesat k zemi. Rozesmál se. Právě přežil vlastní smrt.

Přistál poblíž nevhledné betonové struktury na kraji velkého města. Slunce pálilo jako smyslů zbavené. Vítr, který se mu před chvílí proháněl kolem těla, byl odblokován masou rozžhaveného betonu, zatímco sluneční paprsky nikoliv. Lerma napadlo, že už asi ví, jak se cítí humr, když ho hodí do vařící vody. Zarazil se. To byla víceméně vzpomínka. Ano, pamatoval si na velký smaltový hrnec a humra, který se v něm zkroutil. Ale to bylo všechno. Kde a kdy to bylo, netušil. Povzdech si, vysoukal se z padáku a vyrazil hledat nejbližší stín. Musel obejít téměř celou budovu, než se mu to podařilo. Sedl si do stínu onoho dávno opuštěného bunkru a snažil se ve svých vyprahlých ústech najít aspoň trochu slin, kterými by zahasil žízeň.

Kdyby tak věděl, kde je! Když ví, že potřebuje vodu, snad by také mohl vědět, kde ji získat. Kde se dá na rozpáleném předměstí sehnat voda? No tak, mozku, snaž se!

Nemělo to smysl. Jediné, co si pamatoval, bylo, že se jmenuje Lerm, a i o tom se dalo celkem s úspěchem pochybovat. Uměl mluvit, ačkoliv měl jisté tušení, že ne všichni mluví stejně, jako on. Věděl, že je člověk, a že když se nedostane k vodě, časem umře. Pak už jeho paměť obsahovala jen pár základních informací, jako například, že před močením je dobré sundat si kalhoty. Povzdech si a znovu se postavil. Chvilí myslel, že omdlí, ale dokázal se udržet při vědomí a ve vzpřímené poloze. Vypravil se dál ve stínu budovy a doufal v zázrak.

Po půl hodině cesty konečně dorazil k něčemu, co vypadalo jako obývané stavení, i když ošklivě zanedbané. Před stavením seděl nějaký muž. Když Lerma uviděl, nadšeně vyskočil, podal mu ruku a políbil jej. Lerm vyděšeně poodskočil. Ne snad proto, že by pro něj byl polibek od jiného muže tak nepříjemný, ale proto, že ten dotek nebyl... no... lidský. Ruka i ústa byly chladné a jakoby lehce houbovitého charakteru. Lerm nevěděl, jak má vypadat

lidský dotek, ale cítil, že tohle nebylo v pořádku. Dotkl se prsty vlastních úst. Byly výrazně teplejší a pevnější.

„Co se děje?“ zeptal se muž.

Lerm na něj jen vyděšeně zíral. Znovu a znovu si vybavoval ony dotyky a pořád nemohl pochopit, co se stalo.

„Co se děje?“ zeptal se ho muž znovu.

„Ten dotyk...“ hlesl Lerm a znovu si přejel prstem po rtech.

„Co je s ním?“

„Ta kůže je divná.“

Muž se zatvářil uraženě: „No jo, tak pán je Garddonn, že? Neměli byste být lepší, než my, co?“

„Cože?“

„Arogance by vás měla srazit na serveru dolů, ne?“

„Cože?“ trval na svém Lerm, „podívejte, já vůbec netuším, co je to Garddonn, ale vaše kůže není normální. Jakoby nebyla lidská.“

„No jistě, že není. To ta vaše taky ne.“

„Ale ano, samozřejmě, že je.“

„No jasně,“ ušklíbl se muž, „skoro byste nepoznali rozdíl, co?“

Lerm pochopil, že tady s rozumnou debatou neuspěje. Ten člověk byl nejspíš blázen. Vzpomínka na dotyk se pomalu vytrácela a Lerm dospěl k závěru, že byl zřejmě jen příliš zmatený a rozpálený sluncem, takže zareagoval nepatřičně. Rozhodl se proto, že nebude ztrácet čas a půjde rovnou k tomu, co ho nejvíc trápilo: „Prosím vás, kde bych našel něco k pití?“

„Ha, prý pití, takže tak se říká doplňování tekutin, jo?“

„No...“ na tohle nemělo cenu odpovídat.

„Jontové mixy najdete v centru, jako vždycky.“

„V jakém centru?“

„No v centru výživy, přece! Co s vámi je?!“

„Jak se k němu dostanu?“ ignoroval otázku Lerm.

„Po silnici a pak vlevo...“ muž se náhle zarazil, „to je divný stimulátor, co máte na sobě.“

„Stimulátor?“

„No, pachový stimulátor. Co je to za značku?“

Lerm nevěděl, jestli se smát, nebo zuřit. Takhle originálně jej ještě nikdo neurazil. „Sakra, v tomhle vedru je snad normální, že se člověk zpotí, ne?!“

Muž se zarazil a jeho výraz se změnil. Jeho oči se zaleskly strachy. „Chcete říct... že jste fakt živý?“

„Vypadám mrtvě?“

„No ne, myslím jako, fakt člověk?“

„No jasně, že jsem, člověk! Co jste si, sakra, myslel?!“

„Z Měsíce?“

„Co?“

„Přišel jste z Měsíce?“

„Co?“ opakoval Lerm. Připadal si hloupě, ale nevěděl, co odpovědět.

„No, tak tedy vítejte u nás na Zemi,“ soukal ze sebe muž neochotně, „úřad pro dávky máte v centru. Jo, a replikátory. A teda, jontový mix raději nepijte, to by vás zabilo. A to bychom neradi, že... teda aspoň vy určitě ne. Jsem rád, že jsem vám mohl zodpovědět vaše otázky, na úřadu vám řeknou víc.“ A s tím zmizel v domě.

Lerm před domem ještě chvíli postával. „Blázen,“ pomyslel si a pokračoval v cestě po silnici, kam ho podivín poslal. Ačkoliv si nebyl jistý, jestli to jeho

problém vyřeší, protože vlastně nezjistil nic víc, než že je tím směrem jakési centrum výživy, v němž mají jakýsi jontový mix, který ale on pít stejně nesmí, protože jontový mix je pro něj smrtelný.

Domů přibývalo a stejně tak i obyvatelstva. Na první pohled celkem běžná lidská společnost. Lidé chodící sem a tam po ulici, od domu k domu, rozvalující se na slunci i odpočívající ve stínu. Jedna věc na nich však byla zvláštní. Prakticky všichni byli v párech a prakticky všichni se... no... prostě se k sobě „měli“. Ať to byl pár smíšený nebo stejného pohlaví, všichni se drželi za ruce, líbali, hladili. Vypadalo to jako jakýsi bizarní pokus o milenecký ráj, který se ovšem místo na rozkvetlé louce odehrával v depresivním betonovém městě. Někteří lidé byli i sami, a ti měli ve zvyku políbit každého, kdo s nimi držel aspoň chvíli oční kontakt. Lerm se samozřejmě díky skutečnosti, že chodil po ulici sám, stal objektem zdravení a líbání, někdy příjemného, jindy velmi nepříjemného. Rychle se naučil udržet oční kontakt s pěknými ženami a odmítat kontakt s ostatními. Jenže ani polibky od pěkných žen nebyly vždy to pravé. Většina z nich byla chladná a houbovitá, jako od onoho muže, kterého potkal jako prvního. V Lermově hrudníku se uhnízdilo ošklivé napětí, které mu komplikovalo dýchání.

Po necelé hodině cesty Lerma udeřil do očí neonový nápis nad dveřmi do domu, z něhož zněla hlasitá hudba. V hlavě se mu vybavila spojitost s podáváním nápojů, ačkoliv opět netušil, kde k takovému spojení přišel. Nicméně, vstoupil dovnitř.

Ve ztemnělé putyce sedělo na baru několik párů, které se k sobě měly. Na pódiu opodál se svíjelo klubko postav. Lerm si nebyl vůbec jistý, zda se jednalo o tanec, nebo o soulož. Nejspíš něco mezi. Za barem stál osamocенý barman a naléval světle modrou tekutinu do sklenice. Když Lerma uviděl, přišoural se k němu a, jako první, jej nepolíbil. Což Lerma velmi potěšilo. „Tak co si dáte?“ zeptal se místo toho dunivým hlasem.

„Něco k pití,“ odpověděl Lerm, který se ještě nevzpamatoval ze svého štěstí, že nebyl políben.

„Jonták v pohodě?“ zeptal se barman a položil před něj sklenici, kterou právě naplnil. Světle modrá tekutina poněkud nepřírozeně lámala světlo diskotéky.

„Jasně, teda jestli mě to, jakožto člověka, nezabije,“ zasmál se Lerm, „byste nevěřil, jsem teď potkal...“

„Člověk?“ přerušil ho barman, „no tak to vás samozřejmě zabije.“

„Co? A pro koho to teda máte? Pro bernardýny?“ žertoval dál Lerm a přihnul si sklenici k ústům.

„No, ne, pro boty, samozřejmě.“

„Jaký boty?“ Lerm odtáhl skleničku trochu dál od úst. Pach tekutiny v něm vyvolal lehkou nevolnost, připomínal prostředek na mytí nádobí.

„Pro slastboty, přece. Odkud jste? Z Měsíce?“

„No...“ Lerm znejistěl.

„Vypadáte dost zmateně, člověče. Co se vám stalo?“

„Já...“ Lerm na něj koukal a nevěděl, co dělat. Všechno to bylo absurdní,

„...nějak jsem ztratil paměť,“ přiznal nakonec.

„Jo ták. Tak to byste si měl zajít do nahrávacího střediska, třeba tam někde vaši paměť budou mít.“

Byl to vtip? Urážka? Ale barman se nesmál. Vypadal, jako by to myslel vážně.

Sebral mu z ruky jontový mix a místo toho mu nalil cosi, co opravdu vypadalo

jako voda. Lerm neprotestoval, měl strašnou žízeň. Ano, byla to voda a její dotyk na jazyku byl jako ponoření do moře po roce na poušti.

„Ještě jednu?“ zeptal se barman.

„No jo,“ náhle mu ale něco došlo, „jenže já nevím, kolik mám u sebe peněz.“

„Člověče, vy jste fakt zmatenej. Tady jste na Zemi! Héééj, Hrábo!“ zakřičel náhle někam k pódiu. Dvě mužské postavy, které spolu, prakticky nahé, tančily na pódiu, se otočily k barmanovi.

„Co je?“ zakřičela jedna z nich.

„Pojď sem, Hrábo, je tady jeden z tvejch!“

„Mejch? To jako že ti přišel do baru mravenečník?“

„Ale ne z tvejch oblíbenejch zvířat, ty magore! Jeden živej!“

Muž oslovený „Hrábo“ se rychlostí blesku přihnul a zíral na Lerma. Jeho milenec se přiloudal za ním. Ani jeden z nich ho nepolíbil.

„Ty seš fakt člověk?“ zeptal se ho.

„No jo,“ odvětil místo něj barman, „sem ho teďka viděl, jak chlemtá tu vaši bílou srajdou.“

„Bílá srajda je cement, Korněji,“ odvětil nenaloženě Hrába, zřejmě navazující na nějaký dávný spor, „voda je průhledná!“

„Jasně, pro mě za mě si pijte třeba cement.“

Hrába si povzdechl, chytil Lerma za ramena a vedl ho ke stolu. Lermovi nebyla zvláště příjemná blízkost jeho nahého těla, ale začínal pomalu chápat, že tohle nejsou blázni, a že opravdu potřebuje informace.

Lerm s Hrábou si sedli ke stolu, zatímco Hrábův milenec zůstal stát opodál s velmi smutným výrazem na tváři.

„Ahoj, já jsem Hrába,“ řekl muž, který se ho ujal, podal mu ruku a políbil jej.

„Lerm.“

„Nazdar, Lerne...“ vtom si všimnul svého milence, stojícího opodál, „je, promiň, ještě něco musím vyřešit. Hej! Mulene, pojď sem, miláčku!“

Mulen se, poněkud neochotně, přiblížil.

„Co je s tebou?“ zeptal se ho Hrába.

„No... já předpokládám, že když teď máš k sobě do páru člověka, tak už mě nebudeš chtít...“

Hrába vstal a objal Mulena, jehož odhalený penis lehce ztvrdnul.

„To je přece blbost,“ zašeptal mu Hrába, takže to stěží slyšel i Lerm, sedící hned vedle, „já tě přece miluju a chci být s tebou, ať se děje cokoliv.“

„Vážně?“ Mulen vypadal, že se rozpláče štěstím.

„No jasně. My dva patříme k sobě. Jenom plním svoji společenskou povinnost. Musíme se postarat o hosta, tak si pojď sednout.“

Zatímco Lerm neklidně přemýšlel, co Hrába myslel tím „postarat se o hosta“, Mulen políbil Lerma a sednul si k jejich stolku. Nutno říct, že polibek obou byl normální, lidský.

„Tak co, jak ses sem dostal?“ zeptal se Hrába.

„Abych řekl pravdu, tak nevím,“ odvětil Lerm.

„Nevíš? To je dost divný, ne? Odkud jsi? Z Měsíce?“

„Proč si všichni myslej, že jsem z Měsíce?“

„Většina lidí je z Měsíce. Moji rodiče byli taky odtamtud. Máš štěstí, žes přišel zrovna sem. Většina barmanů nerada pouští lidi do lokálu. Ale tadyhle Korněj je pohodář. Vid', Korněji?“ zamával na barmana, který to pochopil jako objednávku a začal nalévat sklenice.

„Tak odkud seš?“

„Já nevím,“ odpověděl Lerm, „nic si nepamatuju.“
„Nic? To je divný. Teda, dneska se šuká s pamětí hrozně. Ale vůbec nic?“
„Nic. Probral jsem se v kokpitu stíhačky.“
„Pst!“ zasykl překvapivě Hrába, „tak tohle, příteli, nikde neříkej.“
„Cože? Proč?“
„Protože jediný lidi, co maj stíhačky, jsou teroristi z Měsíce!“
„Jaký teroristi?“
„Kreténi, co zabíjej slastboty, buď pod záminkou, že bojujou proti řádu, nebo prostě proto, že jsou debilní a myslej si, že lidi jsou něco víc.“
„Jakýmu řádu?“
„Filtrování profilů.“
„Tomu vůbec nerozumím.“
„Já taky moc ne,“ přiznal se Hrába, „to věděj akorát slastboti. To je jedno. Tak říkáš, že si nic nepamatuješ?“
„Vůbec. Myslíš, že jsem byl terorista?“
„Je to dost dobře možný.“
„A co by mi udělali, kdyby to někdo zjistil?“
„Tak slastboti asi nic, ti jsou děsně mírumilovný. Má to něco do činění s tím filtrováním.“
„Hrábuško,“ zašeptal Mulen, „o tomhle bys mluvit neměl.“
„No jo, promiň,“ odvětil Hrába stejně potichu.
„Já bych řekl, že by bylo nejlepší,“ převzal iniciativu Mulen, „kdyby si Lerm zašel do nahrávacího centra...“
„Ne, to není dobrej nápad,“ přerušil svého partnera rezolutně Hrába, „aspoň ne, dokud nemá o naší společnosti víc informací.“
„Proč?“
Mezitím se k nim přišoural Korněj a položil na stůl dvě sklenice vody a jednu jontového mixu. Mulen vzal do ruky jontový mix a nalil si jej do úst.
„Abys rozuměl,“ zareagoval Hrába, „Mulen je taky slastbot...“
„No dovol!“ ohradil se Mulen.
„No jo, promiň, samozřejmě, to je vidět na první pohled, Mulen je Garddonn.“
„Gard... co?“
„Ty vážně ani nevíš, co je to Garddonn?“
„Já vážně nevím vůbec nic.“
„Garddonn je vyspělá forma slastbota. Kůže z ušlechtilé pěny, lité za sucha, s velkou schopností metamorfovat.“
„To jakože je uměle vyrobenej?“
„No jasně! Cos myslel?“
„Takže jsou to roboti?“
„Jasně. Slastboti. Tedy roboti vyrobení pro slast. Z továrny jdou buď už se staženou osobností, nebo si je můžeš pořídit domů prázdný a osobnost jim vybrat z miliónů profilů, co jsou na netu.“
„Takže tady Mulena sis vybral?“
„Ne, muj Mulínek...“ Lerm zadusil smích, „byl vyrobenej už s osobností. Musel jsem ho poznávat, pochopit. Možná proto jsem se do něj tak zamiloval...“ Hrába políbil svého přítele.
„A...“ Lerm si nebyl jist, jak moc osobní otázky může pokládat, „...tys byl už předtím gay?“
„Gay?“ zeptal se Mulen překvapeně.

Martin Koláček : Já, slastbot, ukázka

„Tak se mezi lidmi říká mužům, co spí s muži,“ vysvětlil Hrába svému příteli, a pak se otočil zpět k Lermovi, „já nejsem gay. Neřekl jsem ti, že je Mulen Garddonn?“

„No a?“ nechápal Lerm.

„Ukaž mu,“ vybídl Hrába svého přítele. Mulen se postavil tak, že mu Lerm koukal přímo do rozkroku, a pak se jeho fyzická podoba začala měnit. Většina těla zůstala téměř stejná, ale teď před Lermem stála zcela nepochybně žena.

„Ale já ho mám radši jako kluka,“ odpověděl Hrába, zatímco se zájmem sledoval Muleniny pohlavní orgány, „jenže teď to bude pár hodin trvat, než se bude moct zase vrátit zpátky.“

2. Válečná zóna

Hrába a Mulen byli velmi přátelští a dokonce nabídli Lermovi, aby zatím bydlel s nimi, než se rozkouká a najde si něco vlastního. Lerm vděčně přijal nabízený pokoj v jejich bytě, protože představa, že je v naprosto neznámém světě na ulici, jej dost děsila. Musel sice čas od času přihlížet intimnostem obou milenců, protože ne vždy byla možnost zalézt do pokoje a jeho hostitelé se ani v nejmenším nestyděli, ale byla to jen malá daň za poskytnuté útočiště. Ostatně, jak Lerm postupně začínal chápat, intimnosti na veřejnosti nebyly v této společnosti vnímané nijak negativně, ani osobami, které je prováděly, ani těmi kolem. A tak i Lerm postupně ztrácel onen nepříjemný pocit ze zasahování do cizího soukromí, který jej trápil ze začátku. „Zejtra zas budu muset jít ke staré Rostaně,“ povzdechl si jednoho večera u společného jídla Hrába.

„Už zas?“ zavrtěl hlavou Mulen, „to je děsné, ta ženská je fanatička.“

„To mi povídej. Ta šůruje celej byt každej tejděn aspoň třikrát.“

„Hm, tak to se asi ještě snaží neobtěžovat, co? Když tě potřebuje jenom dvakrát do měsíce.“

„Kdo to je a proč tě potřebuje?“ zeptal se Lerm.

Hrába, zvyklý z posledních dnů na neustálé otázky, které zvládal s trpělivostí rodiče, jehož dítě právě začalo mluvit, odpověděl: „Jedna slastbotka. Už jí pomalu dochází životnost, žije sama a má nějaký zvláštní profil, kterej si myslí, že jestli umře v bytě, ve kterým je nepořádek, tak ji budou všichni pomlouvat.“

Lerm už během těch pár dní znal vyjádření „mít profil“, které znamenalo osobnost slastbota, a stejně tak jej už nepřekvapovaly obraty jako „dochází jí životnost“. Slastbot byl v podstatě jen jakási schrána, do níž byl nahrán profil z internetu, a když slastbot umřel, profil byl na síti znovu zveřejněn, a tedy připraven pro další použití. Vnímání smrti bylo proto u slastbotů poněkud jiné, než u lidí.

„No fajn,“ pokračoval Lerm, „ale proč tam máš jít ty?“

„Umejt jí okna.“

„Okna? Proč zrovna ty?“

„Je to moje práce, ne? Myju okna.“

„Práce? Myslel jsem, že všechno, co potřebujete, máte z replikátoru.“ Opravdu to tak vypadalo. Potřebovali jste jídlo či pití? Prostě jste si vybrali z menu replikátoru. Chtěli jste koště? Replikátor vám jej vytvořil. A ostatně, na co koště, když jste si mohli v menu vybrat některý z mnoha designů robotického vysavače? Prakticky veškeré životní potřeby replikátor zajistil. A když ne, pak vytvořit něco, co toho schopno bylo. Kromě lásky, samozřejmě. Slastbota jste si museli objednat v továrně.

„To sice jo,“ odvětil Hrába, „ale jsou potřeba nějaký ty udržovací věci. Každý dělá něco. Korněj dělá barmana, Mulen vymýšlí společenský hry, já myju okna. Lidi často myjou okna.“

„Vážně? Mulene, ty vymýšlíš hry?“

„No jo,“ odpověděl s úsměvem Mulen, „všichni si rádi hrají.“

„A... jak jako je vymýšlíš?“

„No, já nevím... normálně. Prostě mě napadne, že by mohlo být zajímavé hrát si v kolektivu na skokany na Měsíci, a tak vymyslím pravidla, zadám do repikátoru propriety, ale s tím mi obvykle někdo pomáhá, to moc neumím...“

„Já myslel... promiň, Mulene, doufám, že tě tím neurazím, jen... jak to, že robot dělá kreativní práci, zatímco člověk myje okna?“

„Lerme,“ ozval se Hrába, zřejmě rozhodnutý hájit svého přítele, ačkoliv ten nevypadal, že by se ho Lermova otázka jakkoliv dotkla, „ty to pořád nechápeš! Mulen není žádný robot! Má osobnost, stejně, jako člověk.“

„Jasně, já vím, fakt se omlouvám, jen jsem myslel... jak jsi včera říkal, že je mozek slastbotů postavený jinak, než lidskej, že některý věci, co umí jedni, ti druzí neumí.“

„Jo, přesně tak, ale to se netýká osobnosti, kreativity, a tak. Spíš jako nervový činnosti. Koordinace jemných pohybů. Vyhodnocení některých situací. Třeba to mytí oken.“

„Proč mytí oken?“ divil se Lerm.

„Slastbot pořádně okno neumyje, je to pro mozek děsně náročný.“

„No promiň, ale co je náročný na tom, drhnout povrch hadrem?“

„Říkám pořádně. Umejt okno tak, aby na něm nebyly šmouhy.“

„I tak...“

„Uvědom si, jak strašně moc informací nervové soustavy musí mozek při téhle činnosti zpracovávat. Máš povrch, kterej je křehkej, takže nesmíš moc tláčit, ale zároveň musíš tláčit, protože jinak ho neumyješ. Obzvlášť při leštění. A šmouhy můžou být z obou stran, některé můžeš vzít na sucho, některé musíš namočit. A všechno je to koordinace impulzů z hmatu a zraku. Slastbot prostě v životě neumyje okno pořádně.“

„No dobře, ale není to podřadná práce?“

„Trochu. Ale my jsme přistěhovalci ve slastbotí společnosti, takže si nemůžeme moc vymýšlet. Děláme, co můžeme. A zajistíme tím pro naši domácnost, že když se nám v bytě něco rozbije, přijde zase někdo jiný, kdo nám to opraví. A nebo pro nás někdo připraví zajímavou hru.“

„To je zvláštní. Já vím, že je ta společnost jejich... Ale nejsou slastboti v podstatě podřízení lidem?“

„Ty vážně musíš být z Měsíce, člověče!“ Hrába vypadal našťvaně, „jak můžeš něco takovýho říct?!“

„Když jsme se potkali, tady Mulen si myslel, že jakmile potkáš člověka, tak s ním odejdeš. Tak jsem myslel...“

„Že seš něco víc? No to si děláš srandu! Mulen si to myslel proto, že dost lidí preferuje lidské partnery, protože se potřebujou množit.“

„My dva bychom se těžko mohli množit, ne?“ zasmál se Lerm, aby trochu odlehčil situaci.

„Ale to víš, že mohli, i když teda o nic přirozenější cestou, než slastboti. Ale já nevidím důvod, proč by se měl někdo množit. Lidí je hromada, teda aspoň na Měsíci. Já chci žít hezkej život, a ten zahrnuje tady Mulena.“

„No jo, promiň, já fakt nechtěl nikoho urazit. Jen tomu všemu ještě moc nerozumím.“

„By mě vážně zajímalo,“ zamyslel se Mulen, „co se ti stalo. Nic si nepamatuješ, ale máš příšerně tradiční představy o světě, co nemá ani většina těch z Měsíce. A přitom vůbec nevíš, kde se vzaly. Někdo si musel s tvou hlavou fakt hodně pohrát. Vážně bych řekl, že by ses měl stavit v nahrávacím středisku.“

„Ne, to je blbost,“ odpověděl Hrába.

„Proč?“ podíval se na něj překvapeně Mullen, „to už je podruhé, co to říkáš. Proč by tam neměl jít? Vždyť tam umí kouzla s pamětí, jako nikdo jiný.“

„Věř mi, je lepší, když se mu vyhne.“

„Já ti samozřejmě věřím. Ale miláčku, odkdy máme mezi sebou tajnosti?“

„To není tajemství. Já jen myslím, že to není dobrý nápad.“

„Hrábo, podívej se na mě a řekni mi to do očí. Už tě znám dost dobře na to, abych věděl, že víš něco, co nechceš říct.“

„Co je nahrávací centrum?“ zeptal se Lerm, nejen ze zvědavosti, ale také proto, aby přerušil začínající partnerskou krizi svých hostitelů.

„Upravují tam paměť,“ odpověděl Hrába, který byl zjevně rád za přerušování nepříjemné situace, „už od doby, co se začali dělat první slastboti. On ten lidský mozek není zas až tak odlišný.“

„Hrába tam už jednou byl. Že jo, láska?“ navázal Mullen, který se nechtěl nechat připravit o vysvětlení, proč se jeho přítel chová tak tajemně.

„Jo, myslím, že jo,“ odpověděl Hrába, „teda, aspoň jsem to měl v plánu. Chtěl jsem si nechat vymazat nějaký trauma.“

„Jaký?“ zeptal se Lerm.

„No to nevím,“ Hrába se usmál, „což znamená, že se jim to nejspíš povedlo. I se vzpomínkou na tu návštěvu. Vůbec nevím, co se tam dělo.“

Jejich rozhovor přerušil výbuch z ulice. Pak další dva. Následovala střelba, křik a další výbuchy. Hrába a Mullen padli jako na povel k zemi. Lerm se tentokrát nemusel vyptávat a napodobil je. Střelba a křik pokračovaly.

„Co se děje?“ zeptal se vyděšeně Lerm.

„To bylo sakra blízko!“ řekl místo odpovědi Hrába, „musej bejt tady v ulici!“

„Kdo?“ zkusil Lerm, ale tentokrát jeho hostitelé neměli nejmenší chuť odpovídat. Hrába se doplazil k oknu a pomalu vykoukl přes parapet.

„Vidíš něco?“ zeptal se ho Mullen.

„Vypadá to na lidi,“ odpověděl Hrába, který měl teď aspoň omezený výhled na situaci na ulici, „střílej, koho potkaj. Maj senzory biohmoty, ale takhle rychle jim to nemůže určovat. Jdou sem!“

Na chodbě domu se ozvalo dupání.

„Mulene, do koupelny, rychle!“

„Ne! Já chci zůstat s tebou!“

„Neblbni! Nás dva nezabijou, jsme lidi.“

„To nevíš.“

„Ale máme šanci. Tebe zabijou na setkání! Prosím, Mulene, nechci o tebe přijít.“

Mullen se velmi neochotně otočil a po čtyřech se šoural do koupelny.

„Sakra, Mulene, rychle!“

Ozvala se rána na dveře. To Mulena donutilo zrychlit. Právě byl na prahu koupelny, když dveře vybuchly. Prach a kouř na chvíli naplnily místnost a všechny oslepily. Následně se ale mezi troskami dveří protáhli dva muži se zbraněmi v rukou.

„My jsme lidi!“ zakřičel okamžitě Hrába.

Oba muži se zastavili a namířili na ně hlavně.

„Projeď je!“ řekl menší muž většímu. Ten chytil zbraň jen do jedné ruky a druhou vytáhl jakýsi přístroj.

Prach se mezitím usadil a Lerm teď viděl oba vetřelce. Nutno říci, že oproti krásným sexbotům působili lidé jako oškliví skřeti. Větší muž, který je teď skenoval přístrojem, vypadal jako gorila, která to přehnala s posilováním bicepsů. Jeho ruce byly neúměrně mohutné a výrazně tak kontrastovaly

s malou hlavou. Druhý muž byl malý a hubený, s roztěkanýma očima a spoustou vrásek.

„Jo, sou to lidi,“ ohodnotil výsledek skenování gorilák a schoval přístroj. Pak se otočil k oběma potencionálním obětem, „děsná škoda pro vás, že máme dovolený střílet kolaboranty!“ Hlaveň pušky zamířila přímo na Lermovu hlavu. „Ať tě to ani nenapadne!“ rozkázal mu menší muž, „dokud jsem tady já, lidi se zabíjet nebudou!“

„A proč tady teda nasazujem svoje životy, co?! Abychom postříleli par botáků, co se za chvílku stejně vrátěj v jiným těle? Jestli nás maj brát vážně, musíme střílet i kolaboranty!“

„A jak víš, že jsou to kolaboranti, co?“

„Žijou mezi botákama, to mi jako vysvětlení stačí!“

„My nejsme žádný kolaboranti!“ ozval se Hrába.

„Jo? Tak jak to, že nemáte zbraně a nestřílíte boty, co?“

„Protože nám je ještě nikdo nedal!“

Lerm si byl zcela jistý, že Hrába naprosto nesouhlasil s filosofií lidských teroristů, a že by v životě neublížil jedinému slastbotovi, ale jisté rčení říká, že opici s kulometem se říká „Pane“. A teď na jejich „Pane“ záviselo přežití.

„Já jim nevěřím ani slovo,“ otočil se gorilák na svého nadřízeného, „žijou tady, já je zastřelím!“

„Ne!“ zakázal mu vrásčitý muž.

Gorilák zvedl oči v sloup a sklonil zbraň: „A proč jako?“

„Ty bys strašně rád, že jo? Je to tvůj sen? Zastřelit člověka?“

„Co? Ne, jenom kolaboranta.“

„Jasně. Už tě nebaví zabíjet boty, protože nepřestanou existovat. Ale fascinuje tě, jak někoho zabiješ úplně, co? Jak zavře oči naposled a ty budeš vědět, žes ho vymazal!“

„A co když jo, no?! Nevzali mě k vám proto, že jsem byl dobrej v obrábění kovu!“

„Jo, jenže taky nepotřebujem psychopatický magory! Ti říkám, vyčistíme barák a pak tydle odvedem s sebou k šéfovi!“

„To máš teda smůlu!“

„To máš ty smůlu! Čistě náhodou jsem tady nadřízenej!“

Vtom jejich hádku přerušil jiný terosrista, který strčil hlavu do dveří: „Kurva, chlapi, masáci jsou už na cestě!“

„Cože?! Tak rychle?“ vytřeštil oči vrásčitý muž, „do prdele, jak je to možný?!“

„Někdo jim musel dát echo. Tak zastřelte ty dva a padáme!“ a odběhl.

Gorilák znovu zvedl zbraň.

„Ne!“ menší muž jej opět zarazil.

„To máš teda smůlu!“ zařval gorilák, „todle byl tvůj šéf!“

„Paragraf 3,“ kontroval vrásčitý, „voják může neuposlechnout rozkaz nadřízeného, pokud byl ten vydán v situaci, kdy nadřízený neměl k dispozici dostatek informací. A teď padej, než nás rozsekaj!“

„Zkurvený paragrafy!“ zařval gorilák, sjel pohledem obě oběti a vyběhl ven.

Hrába se svezl po stěně k zemi, kde seděl a zíral. Lerm si hned vzápětí uvědomil, že také nedokáže stát. Smrtný stres se uvolnil a přišla malátnost, jako by měl omdlít. Byl by tu sladce seděl a odpočíval věčně, jenže ještě nebyl konec.

Teroristé ani nemohli doběhnout na konec ulice, když se znovu ozvala střelba a výbuchy. Hrába zůstal nehnutě sedět, ale Lerm teď potřeboval mít přehled o situaci. Představa, že se gorilák vrátí do domu, jej děsila jako noční

můra dítě v nemocnici. Zvedl se proto vedle okna na nohy a z boku do něj nahlédl.

Na ulici probíhal boj mezi teroristy, schovanými za troskami na ulici, a obrněnými postavami, které se k nim rychle blížily. Kulky pušek se od jejich pancéřování odrážely, ale teroristé měli i zbraně těžšího kalibru, a ty byly schopny zbroj prorazit. Každý mrtvý terorista byl vykoupen třemi mrtvými obrněnci, ale vzhledem k mohutné přesile měli jasně navrch. Teď za jednu z barikád dopadl granát a rozmetl na kousky mohutného teroristu. Lerm doufal, že to byl gorilák.

„Jdou proti nim nějakí obrněnci,“ komentoval Lerm situaci Hrábovi a Mulenovi, který mezitím opustil koupelnu a připojil se k nim.

„Jo, to jsou pořádkové síly,“ odpověděl Hrába, který se nevzdával své role učitele, „jestli se sem dostaly tak rychle, tak teroristi nemaj šanci. Jestli se jedinému podaří dostat ke stíhačce a odletět, tak vsadím svoje boty...“ ztěžka se zasmál, „ne, nemyslím tebe, Mulene, myslím boty, co nosím na nohou.“

„Vždyť já vím,“ odpověděl Mulen, který nevypadal ani trochu pobaveně.

Po půl hodině boje pořádkové síly dorazily až k barikádám, kde doslova rozsekaly na kusy zbývající teroristy.

„Je po nich,“ zhodnotil Lerm, „teď choděj od domu k domu.“

„Kontrolují domy?“ zeptal se Mulen.

„No jo.“

„Nesmí tě tu vidět!“

„Proč?“

„Protože mají registr obyvatelstva. Když tu uvidí člověka navíc, bude problém.“

„Ale nikdo kolem nevypadal, že by s tím měl problém. Vždyť jsi sám říkal, že se můžu časem poohlídnout po vlastní...“

„Tohle je válečná situace, chápeš?!“ přerušil ho Mulen, „co si myslíš, že udělají, když tě hned po útoku najdou v jednom z domů navíc?“

„Mulen má pravdu,“ podpořil svého přítele Hrába, „vlez do koupelny a buď zticha.“

„Ale, co by mi mohli udělat, dyť jsou to pořádkáři, ne? Přece mě jen tak nezabijou?“

„To ne, ale mohli by tě odvést někam...“ Hrába zřejmě sám nevěděl, kam, „to je jedno, chceme ti pomoci.“

„Ale vždyť...“

„Kurva Lerm, nevidíš, co se tu děje?! Zalez do té koupelny a drž hubu!“

Až teď, když na něj Hrába začal křičet, si Lerm konečně uvědomil, že se chová jako idiot. Ani nevěděl, proč vlastně tak protestoval, nejspíš to bylo způsobeno šokem, který prožil. Toužil postavit se tváří v tvář osudu a čelit všem nástrahám s odvahou... ano, byl to totální nesmysl. Ti dva mu chtěli zachránit život. Přikývl a rozběhl se do koupelny.

Krčil se pod umyvadlem a poslouchal zvuky, přicházející ze vstupní místnosti. Těžké kroky, které teď duněly celým domem, došly až ke dveřím.

„Dobrý den,“ ozval se Hrábův hlas, „děkujeme, že jste nás zachránili.“

Chvíli bylo ticho, až po několika sekundách odpověděl hlas pořádkáře: „Jak se vám povedlo přežít?“

„Já jsem se schoval do koupelny,“ promluvil teď Mulen, „a můj přítel je člověk.“

„Přemýšleli, že mě zabijí,“ pokračoval Hrába, „pak mě jenom chtěli odvést.“

„Chtěli vás odvést?“

„Prý jestli jsem kolaborant.“

„Byl tu s vámi ještě někdo?“

„Co? Proč? Ne.“

„Určitě?“

„Jistě.“

„Půjdete s námi na identifikaci.“

„Ale to snad nebude nutné. Řekneme vám jméno i osobní číslo.“

„Obávám se, že bude. Potřebujeme sken DNA každého z vás.“

„Ale... my jsme přece obyčejní obyvatelé, zjistěte si naše jména, že bydlíme v tomhle bytě.“

„Pánové,“ řekl pořádkář rezolutně, „bud' půjdete s námi po dobrém, nebo vás odvedeme násilím. Kdokoliv z vás by mohl být zamaskovaný terorista.“

„Ale jak by znal naše jména a čísla?“

„Podívejte, já nevytvářím pravidla, mám jasné rozkazy. Půjdete se mnou na identifikaci. Jestli se prokáže, že jste, kdo tvrdíte, bez problému se vrátíte zpět a budete si moct zařídit někoho na ty dveře.“

„Hm, to bude stejně trvat tejdén, než na nás bude mít čas, po takovéhle spoušti,“ poznamenal ještě nenaloženě Hrába a pak vstupní místnost ztichla. Kroky pomalu odduněly ven z domu.

Lerm neměl odvahu se zvednout zpod umyvadla. Seděl na zemi a zíral na kachličky, jimiž byla vykládána. Nemohl se zbavit pocitu, že tohle všechno není náhoda a že o něm někdo ví.

3. Eli Rea

Hrába s Mulenem se vrátili až druhý den, unavení a s velmi špatnou náladou.

„Jste v pořádku?“ strachoval se Lerm.

„Ale jo, nic, co by nezpravila pořádná porce spánku,“ pronesl unaveně Hrába.

„A jonták,“ doplnil Mulen.

„Co vám chtěli?“

„Popravdě, vyptávali se na tebe.“

„Na mě?“ Lermova strašidelná vize se plnila.

„Jo. Nebo teda ne přímo. Ale viděli nás s tebou v Kornějově baru a věděli, že jsme odešli společně.“

„Ale tak možná je to shoda náhod, ne? Prostě byl útok někde, kde byl viděnej nově příchozí člověk...“

„Jo, to je možný. Každopádně myslím, že až se vyspíme, půjdeme ti pomoci hledat nový bydlení.“

Bylo to jako políček do tváře. Už zde není vítán. Hrába si myslí, že jej a jeho přítele Lerm svojí přítomností ohrožuje.

„Jo, jasně, v pohodě,“ odvětil Lerm hlasem, který se snažil znít nenuceně, jako by se jednalo o naprostou samozřejmost, ale který místo toho zněl dutě a nepřítomně.

Druhý den jej jeho hostitelé vedli ulicemi, v nichž probíhal běžný milostný život, jako kterýkoliv jiný den. Kdybyste neviděli trosky v bezprostředním místě předvčerejšího útoku, naprosto byste netušili, že poblíž nějaký proběhl. Mírumilovná společnost slastbotů raději myšlenky na něj potlačila, než aby nějak řešila jeho důsledky.

Po hodině cesty dorazili k obecnímu centru, na jehož zdi viselo několik nástěnek polepených papíry. Odráželo se od nich slunce a bodalo do očí.

„No, moc volnýho toho není,“ poznamenal Hrába, když přečetl seznam bytů k nastěhování, „teda aspoň ne extra kvalitního. Ale jsou tady volný byty v severovýchodním Mediahamu. Právě tam zrekonstruovali nějaký dům. Je to moc pěkná čtvrť a jenom pár kiláků od nás. Můžeme se chodit navštěvovat.“ Hrába měl poté, co se vyspal, evidentně mnohem lepší náladu a zřejmě chtěl vynahradit Lermovi, že ho tak nečekaně vypakoval ze svého bytu.

„No, tak asi jo,“ odpověděl Lerm, který netušil, co je Mediaham, takže stejně mohl jen věřit.

„Fajn, takže... Koordinátor pro severovýchodní Mediaham je...“ přejížděl rukou po papíru a druhou rukou se snažil stínit části, které právě četl, aby ulevil očím, „koordinátorka Eli Rea. Hm, nějaká nóbl dáma, dvě jména. V ulici Rudých hrdinů, byt číslo 20. Fajn, tak jdeme.“

Ulice Rudých hrdinů byla stejně špinavá a zanedbaná, jako všechny ostatní. Ve kterém domě se nachází byt 20, bylo zřejmé prakticky hned, protože v celé ulici byl jen jeden viditelně obývaný dům, s poměrně čistou omítkou a zasklenými okny. Vstoupili dovnitř. Uvnitř panoval úžasně osvěžující stín a chlad. Lerm měl pocit, jako by ho někdo polil živou vodou.

Dveře bytu číslo 20 byly otevřené a v předsíni seděla mladá slastbotka.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravila je, když vešli dovnitř, a všechny tři políbila tím chladným houbovitým polibkem, na který si Lerm pořád nemohl zvyknout, „pojdte, prosím, dál. Obslužte se u replikátoru.“

„Promiňte, vy jste Eli Rea?“ zeptal se Hrába.

„Ne, já jsem její přítelkyně. Rea právě mluví se zákazníkem, tak mě požádala, abych přivítala případné další. Dnes se tady dveře netrhnou. Asi to bude tím nově otevřeným domem.“

„Myslíte ten v severovýchodním Mediahamu?“

„Ano, vidím, že máte také jasno, kam jít. Já se nedivím. Moc pěkný dům, moc pěkná lokalita. A teprve dnes ráno ho otevřeli.“

„No tak to máme štěstí.“

„No to tedy máte! Půlka bytů už je pryč. Jeden si zamluvila i Rea. Nevím tedy proč, když byt máme, ale je pravda, že severovýchodní Mediaham je asi lepší.“

Asi po půl hodině se konečně otevřely dveře do pokoje a ven vyšel smíšený pár a za nimi poměrně pěkná dáma. Kolem třicíti, černé pleti, s hustými kudrnatými vlasy. Lehce při těle a s velmi realistickými lidskými rysy.

„Děkujeme moc,“ říkala žena z páru, „moc se těšíme, hned se jdeme přestěhovat.“

„To se nedivím,“ odpověděla Eli Rea, „je to tam moc pěkný, ostatně, brzo budeme sousedé. Takže vám můžu zcela po pravdě říct: Na shledanou.“

„Na shledanou.“

Pár vyšel na chodbu a zmizel za rohem.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravila zvučným sebevědomým hlasem Eli Rea a všechny tři letmo políbila, „hledáte byt? Pro tři?“ podívala se na ně s potměšilým úsměvem, jako by říkala: „vy d'áblíci!“

„Ne, pro tři ne,“ opravil ji rychle Hrába, jako by se bál podezření ze zločinu, „tady náš kamarád hledá byt.“

„Aha, no výborně, tak mi řekněte své číslo.“

„Já nemám číslo,“ odpověděl zcela po pravdě Lerm.

„Vážně? Jak to? Ani výrobní?“

„Ne, víte, já jsem člověk.“

Eli Rea se zarazila a prohlédla si Lerma od hlavy až k patě. Pak k němu přišla a naprosto bez varování jej začala vášnivě líbat.

Lerm byl překvapen, ale rozhodně neměl potřebu se bránit. Bylo to úžasné. Měl pocit, jako by se odlepil od země a létal někde v oblacích, zatímco cítil, jak ženě pulzovala krev v rukách, kterými jej objímala, jak se její sliny mísily s jeho, cítil teplo jejích prsou na svých.

„Takže,“ ozvalo se slabým hláskem z druhé strany místnosti, „asi se s tebou do Mediahamu stěhovat nebudu, co?“

Eli Rea se lehce odtáhla od Lerma a otočila se ke svoji přítelkyni: „Promiň, Kišo, víš, jak to mám.“

„Hm,“ smutně svěsila hlavu Kiša.

„Víš, že bych chtěla mít rodinu, a na to potřebuju člověka. Teda, pokud o mě tenhle pán bude mít zájem,“ otočila se zase k Lermovi, „bude o mě mít zájem?“

To byla opravdu ta správná otázka ve správnou chvíli. Představte si muže, považujícího se za heterosexuála, který se už skoro týden pohybuje v prostředí, kde je neustále konfrontován s nepřiliš oblečenými osobami, které před ním bezostyšně souloží, a z nichž jej každou chvíli některá políbí. A po takovém týdnu, když už se mu v hlavě začínají rodit představy, o nichž by

vůbec netušil, že je může mít, se na něj doslova vrhne krásná ženská, začne ho zuřivě líbat, strčí mu koleno mezi stehna, a pak, zatímco si dává záležet, aby cítil její horký dech na svém krku, se ho zeptá, zda o ni má zájem.

Lerm se zmohl jen na: „Jo...“, a než se nadál, ležel na pohovce ve vstupní hale a jedině, co byl schopen vnímat, bylo Reino tělo, které se teď hýbalo na tom jeho. Ani si neuvědomil, že by jej mohlo stresovat, že ho pozorují nejen Hrába, Mulen a Kiša, ale i dalších několik lidí, kteří si mezitím přišli zařídit byt.

„A jak že se vlastně jmenuješ?“ zeptala se Rea, když Lerm po mohutném orgasmu opět přišel k sobě.

Během následujících týdnů Lerm úplně zapomněl na strach, který měl, i na incident, který se stal v ulici, kde bydlel v průběhu prvních dní. Ono se zapomíná dost snadno, když máte většinu dne vymezenou jen na sex a různé společenské či elektronické hry, z nichž většina se, překvapivě, točí kolem sexu. Veřejně deklarovaná sexualita slastbotí společnosti mu vadila stále méně, naopak, ve světě, kde nemusíte vykonávat téměř žádnou práci, je to více, než příjemné. Navíc Lerm začínal cítit, že se do Rei zamilovává, což ostatně nebylo až tak překvapivé, vzhledem k tomu, co s ní každý den prožíval. Hrába s Mulenem je občas chodili navštěvovat, ale obvykle přišel jen Mulen. Hrába a Rea se totiž velmi těžko vyrovnávali se svými odlišnými politickými názory.

„A co je jako na lidech tak úžasnýho?!“ zvýšeným hlasem pokračoval jednoho dne Hrába další z mnoha ostrých debat, „bejt to na mně, tak ať si lidi klidně vymřou!“

„Jo,“ odvětila mu stejně nahlas Rea, „když se budou všichni chovat, jako ty, tak taky nejspíš vymřou.“

„No a? Dyť se podívej, co jsme zač! Půlka Měsíce teroristi konzervativní a druhá půlka teroristi anarchistický!“

„Jasně, takže bys radši, kdyby lidi zmizeli, a všichni už byli jenom stahovatelný profily a sériově vyráběný loutky? Pěkně kontrolovaně vybíraný, aby náhodou nepřišel někdo lidskej?“

„Neřekl jsem, že podporuju řízenou selekci.“

„No vidíš, a to je přitom to jediný dobrý, co boti maj!“

„Jasně, takže bys vybírala jenom ty správný děti, co?!“

„To jsem neřekla! S lidstvím to není slučitelný. Bohužel!“

„Vždyť s tím, co seš zač, bys byla první, co by vyřadili!“

„Ale nepovídej! A co teda jsem, co?“

„Chceš slyšet, co seš?!“

„Bože,“ zašeptal opodál sedící Mulen Lermovi, s nímž právě hral jistou variantu šachu, „nenávidím, když pije.“

„No, co?!“ rozkřičela se Rea, „jen to řekni! Se nestyd!“

„Seš normální fašistická zrůda!“

„Áhááá, tak fašistická zrůda, co? Zatímco ty seš anarchistickéj kokot!“

„No mýho kokota nikdy neuvidíš!“

„No to taky doufám! Bych ti ho musela urazit!“

„Jakto, že to na něj tak působí?“ zeptal se potichu Lerm Mulena.

„Alkohol? Vždyť ho vypil děsné kvanta!“

„To ty taky, ne?“

„No jo, ale já jsem Garddonn, jedině, co nějak působí na moje tělo, je jontový nápoj, který mi dodává všechny živiny, co potřebuju.“

„Tak proč jíš a piješ alkohol?“

„Já můžu sníst a vypít cokoli a mám realistické chuťové buňky, takže si můžu užít i chuť. Teda, když je dobrá. Jakmile je nepříjemná, automaticky se vypnou.“

„Fakt? To je dost dobrý, co?“

„Tak to každopádně. Nemůžu onemocnět, nemůžu cítit bolest, ani nic nepříjemného.“

„Vidíš, já myslel, že se říká ‚slastboti‘ proto, že jsou vytvoření, aby slast způsobovali.“

„Tak to taky, ale nejenom. To by vůči nám nebylo moc fér, kdybychom jenom dávali a nepřijímali, no ne?“

„To asi ne,“ odvětil Lerm, který se stále těžko loučil s představou robota vytvořeného pro službu lidem, a stále zapomínal, že by tento svůj názor neměl prezentovat, „no a...“ pokusil se odvést řeč jinam, „...když si teda z toho jídla nevezmeš nic, co se s ním pak stane?“

„Projde zažívacím traktem, jako u lidí. Ale tělo to prostě ignoruje. Receptory reagují jenom na jonťák. Akorát ho nesmíš pít dohromady s jídlem. To pak aktivuješ receptory, když nemáš, a můžeš se i otrávit.“

„Můžeš se otrávit?“

„No jo. Zničit umělé tělo není o nic těžší, než lidské. Máme srdce, plíce, cévy a mozek. Když do nich nacepáš látky, co jo zahltí, tak prostě zemřeš.“

„No a... když bys zemřel, tak co pak? Tvůj profil se jenom nahraje znovu na net mezi hromadu jinejch?“

„Miliony.“

„A je tě tam pak možný dohledat?“

„No to ne. Jenom podle charakteristik, ale ty sdílí spousta profilů stejné.“

„Takže kdybys zemřel, tak má Hrába smůlu?“

„No, ne úplně. Teda kdybych byl slastbot, tak jo. První generace slastbotů měla napodobovat lidský život. Takže jakmile tělo zemřelo, profil odešel ze života lidí, co s nimi žil, taky. Ale spousta přeživších si stěžovala, a tak byli Garddonni vybavení záložním diskem. Kdybych zemřel, může Hrába požádat o záložní disk a on se z mého těla vyextrahuje. Když ho pak doneseš do nahrávacího centra, tak ho dají do nového slastbota.“

„Jak?“

„Jednoduše. Každý slastbot dokáže přečíst záložní disk a nahrát osobnost. Ale nové schránky ti dají akorát v centru.“

„Mulene, vstávej!“ Hrába se připotácel a málem se zřítíl na svého přítele,

„jdeme pryč! S touhle konzervativní sviní tady nebudu už ani minutu!“

„No tak, Hrábo,“ snažil se jej Mulen uklidnit, „tohle jsou naši přátelé.“

„Tahle ženská není můj přítel! Je to...“

„No tak,“ přerušil ho Mulen, „jsi opilý, zítra se budeš strašně stydět za to, cos řekl.“

„Jo! A jestli nevypadnem, tak toho ještě řeknu!“

„Vy lidi mě někdy vážně fascinujete,“ potichu pronesl Mulen směrem k Lermovi a, podpíraje Hrábu, vyšel ze dveří.

Trvalo pár dní, než se někdo z obou přátel odvážil přijít Lermovi a Ree na oči. A i pak to byl pouze Mulen, omlouvající se za svého přítele.

„To je v pohodě,“ zamumlala Eli Rea nervózně, „já jsem to taky trochu přehnala. Vždycky se nechám strhnout debatou.“

„Ne, vážně, buď v pohodě,“ reagoval Mulen na Reinu nervozitu, viditelně se trásla, „Hrába v tomhle dokáže být nesnesitelný.“

Chvíli se díval na Reu, „opravdu. A ze mě nemusíš být vystresovaná... Reo, jsi v pohodě?“

Eli Rea působila, že každou chvíli omdlí.

„Miláčku,“ Lerm k ní přišel o objal ji, tak, aby ji mohl zachytit, „co je s tebou?“

Rea se otočila k němu. Celá se klepala. „Musíš odtud vypadnout.“

„Co?“ divil se Lerm, „o čem to mluvíš? Jako z domu?“

„Ne z domu. Musíš zdrhnout. Jdou si pro tebe.“

„Kdo?“

„Z nahrávacího centra!“

Lerm byl zmaten. Kdyby Eli Rea nevypadala tak špatně, začal by se smát jejímu povedenému vtipu. Ale tohle na vtip nevypadalo. „Proč?“ vysoukal ze sebe jen.

„Miláčku,“ odpověděla Rea, „já jsem agentka. Měla jsem za úkol tě vyhledat a zjistit, jestli jsi ten, koho hledají.“

„Koho hledají?“

„To nevím. Data zpracovávají oni, já jsem tě jenom měla sbalit a sledovat.“

Právě se rozhodli. Jdou pro tebe.“

„A to je špatný?“

„Jo, to je špatný.“

„A...“ Lerm pořád nechápal situaci, „jak můžeš vědět, že pro mě zrovna teď jdou?“

„Miláčku, já nejsem člověk. Já jsem Garddon!“

„No jasně,“ zasmál se Lerm, přece jen by to nakonec mohl být vtip, „a jontovej nápoj jsi pila vždycky, když jsem se nedíval, co?“

„Jo.“ Eli Rea na něj chvíli koukala, pak zakroutila hlavou a přišla k replikátoru.

„Jontový nápoj!“ objednala si. V prostoru zařízení se objevila sytě modrá tekutina.

„Počkej, neblbni!“ Lerm zůstal stát jako opařený. Rea do sebe nalila jontový nápoj a bez problému přišla zpět k němu.

„To si děláš srandu!“ vydechl Lerm, „vždyť tvoje názory...“

„Jsou z doby, kdy jsem byla ještě člověk. Ale teď fakt musíš zmizet. Už jsou skoro tady!“

„Já tomu furt nerozumím. To mě jako zabijou, nebo co?“

„Jo, to tě jako zabijou.“

„Proč?“

„Nevím. Ale musíš zmizet!“

„Dobře, ale ty jdeš se mnou, ne?“

„Ne.“

„Proč ne? Myslel jsem, že mě miluješ.“

„Myslíš, že kdybych tě nemilovala, tak ti tohle řeknu?“

„Tak proč?“

„Protože už o mně ví taky.“

„Žes mi to řekla?“

„Jo.“

„A to tě jako zabijou?“

„Jo.“

Lerm začal propadat panice. Tohle bylo jako zlý sen. „Tak ale tím spíš bys měla jít se mnou, ne?“

A v tu chvíli Rea umřela. Lerm pod nečekaným náporem její váhy ztratil rovnováhu a spadl na zem s ní.

„Reo! Reo!“

„Musíme vypadnout, Lerm!“ převzal roli Rei Mullen, „jí už nepomůžeš!“

„Jak jako nepomůžu?!“ zakřičel Lerm a svíravá bolest v hrudníku mu vehnala slzy do očí.

„Vypnuli ji.“

„Co to znamená?“

„Víš dobře, co to znamená. Padáme!“

„Ne! To radši chcípnu!“

„Jednáš iracionálně, Lerne!“ Mulen jej začal tahat pryč z místa. Lerm se po něm ohnal a udeřil jej do tváře.

„Sakra, Lerne, oni tě zabijou!“

Pud sebezáchovy přece jen začal v Lermově psychice převládat nad smutkem ze ztráty milované osoby. „Já ji nechci ztratit!“ zkusil to ještě.

„Fajn,“ Mulen si povzdechl a pak pronesl nahlas: „žádám o vydání záložního disku Garddonna Eli Rea!“

Hrudník těla Eli Rei jako by se začal tavit, až v něm zůstala díra. Lerm měl štěstí, že byl na zemi, protože při tom pohledu omdlel.

4. Záchytnou šachtou

„Musíme zmizet!“ Mulen s ním cloumal, „ne, nedívej se tam! Musíme jít!“ Lerm se pokoušel otočit, aby viděl místo, kde ležela Eli Rea, ale Mulen ho nenechal. Vytáhl ho ze dveří na chodbu, přesně ve chvíli, kdy se z přízemí ozvalo dupání několika párů nohou. Oba se na sebe vyděšeně podívali.

„Co teď?“

„Nahoru!“ sykl Mulen a společně se rozeběhli po schodech. Kroky, které je pronásledovaly, se náhle zastavily. Mulen zachytil Lerma.

„Co j...“ Mulen mu přitiskl ruku na ústa. Měl prst přiložený k ústům. Lerm pochopil, zastavil se a pokračoval velmi tichým krokem, za stejně tiše našlapujícím Mulem. U dveří na střechnu se zastavili. Byly těžké. Jejich otvírání by je téměř určitě prozradilo. Zůstali stát a čekali.

„Tady nejsou!“ zakřičel hlas zespod. Jenom ta ženská, ale ani ten chlap, ani bot!“

Znovu se začal ozývat dusot. Některé nohy se blížily, jiné vzdalovaly.

„Teď!“ zašeptal Mulen a společně zatlačili na těžké kovové dveře.

Ozvala se ohlušující rána. Neudržované dveře vypadly z pantů a jejich osmdesát kilo dopadlo na střechnu, společně s oběma osobami, které na ně tlačily.

„Do prdele!“ ozval se neobvykle ostře Mulen a zvedl na nohy dezorientovaného Lerma. Dusot se blížil.

„Jsme v pasti, co?“ okomentoval Lerm, rozhlížející se kolem, „možná hromosvod?“

„Na hromosvod zapomeň, ten bude v horším stavu, než ty dveře...“ Náhle ho zjevně něco napadlo a rozběhl se ke kraji budovy, táhnuce Lerma za sebou.

„Přestaň mě tahat!“ pokusil se zaprotestovat Lerm, ale ztichnul, když uviděl, u čeho zastavili.

„A co s tím jako?“ sykl na něj Lerm, tváří v tvář temné šachtě, která mizela kdesi hodně, hodně hluboko v domě, „To mám skočit dovnitř?“

„Jo,“ odvětil Mulen, „a doufej, že hodně nedávno přšelo.“

„Tady jsou!“ zařval hlas za jejich zády. Lerm se otočil a uviděl mohutnou postavu s kanónem v ruce. Kanón se stočil k jeho hlavě. V té chvíli ho Mulen znovu zatáhl za ruku a Lermovi zmizela země pod nohama.

První, co Lerm ucítil, byla prudká bolest v paži, jak si ji spálil o kovovou zeď šachty, když po ní klouzal dolů. Dopadl do vody, narazil si palec nohy o dno, a začal se topit. Jeho první reakcí bylo plácát rukama kolem, aby se dostal na hladinu. Zapletl se do klubka s Mulem a nemohl se přes něj procpat. Mulen měl naštěstí více duchapřítomnosti, než Lerm, ohrožující v panice nejen svého společníka, ale i sám sebe. Proto se přimáčkl na stěnu a nechal Lerma vyplavat. Až, když se Lerm nadechnul a uklidnil, Mulen vyplaval za ním.

Jakmile Lerm zažehnal ohrožení života utonutím, uvědomil si, jak pekelně jej bolí spálenina, obzvláště poté, co se dostala do kontaktu s vodou. V paži mu cukalo, jako by do ní dostával elektrické impulzy.

„Nic si z toho nedělej,“ zašeptal Mulen, „já mám to stejné na zádech.“

„No jo, jenže ty necejtíš bolest,“ zamumlal nenaloženě Lerm.

„Vidíš. To je fakt. To mi nedošlo.“

Lerm se na něj podíval, a pak se oba začali tiše smát. Jejich smích však přerušil hlas shora: „Tak co, kde jsou?!“

„Tam dole,“ odpověděl jiný hlas.

„V záchytný šachtě?“

„Jo, přesně tam. Co budeme dělat?“

„Co by? Natáhneme sem hadici a utopíme je jak vajgl v hajzlu!“

Nevybíravý slovník pronásledovatele byl velmi překvapivý, když jste vzali v potaz, že se téměř jistě jednalo o slastbota, kteří vulgární slova nepoužívali. Ted' však byla na místě zcela jiná otázka: „Doufám, že máš plán,“ zeptal se Lerm.

„No, spíš ne,“ odvětil Mullen.

„Ne? Jako že jsi vůbec nepřemýšlel, co tady budeme dělat, když jsi sem skákal?“

„Tak kam jinam jsi chtěl skákat? Dolů ze střechy?“

„No ale takhle jsme si moc nepomohli. Zabijou nás jenom o pár minut pozděj! Na co vůbec slouží tyhle šachty?“

„Na zachytávání dešťové vody.“

„No dobrý, a kde to ústí?“

„V kohoutku,“ smutně odpověděl Mullen.

Chvíli mlčeli.

„Mohli bychom zkusit, jestli to tady není stejně zteřelé, jako ty dveře nahoře,“ řekl po chvíli Mullen, „je to jenom úzký plech.“

„Fajn. A co s ním chceš dělat?“

„Vyzazit. Opřeme se tady zády a...“ naznačil svoji ideu. Lerm pokýval hlavou a společně se zapřeli mezi dvěma stěnami zády a nohama.

„Tři, dva, jedna, ted'!“ odpočítal Mullen a oba vši silou zatlačili. Stěna šachty se ani nehнула. Svrchu začala dopadat voda.

„Jsme v prdeli!“ ulevil si Lerm.

„No, to asi jsme,“ odvětil Mullen a zalapal po dechu, jak se na chvíli potopil pod vodu, „bud' se utopíme, nebo nás vyplaví až nahoru.“

Lerm měl chuť začít na Mulena křičet, že to byl opravdu výborný nápad, skočit rovnou do pasti, že si mohl nechat rovnou ustřelit hlavu, a že by to bylo rychlejší. Ale pak mu došlo, že takový stupeň kokotismu by neomlouvala ani situace, v níž se nacházeli.

„Promiň, Mullen,“ řekl místo toho, „nebýt mě, mohl bys klidně žít s Hrábou a nic z toho by se nestalo.“

Mullen se chystal něco říct, ale už to nestihl. Ve chvíli, kdy se nadechl, voda kolem nich zmizela. Poslední, co si Lerm uvědomil, bylo, že se řítí někam dolů.

„Vstávej,“ zašeptal Mullen a zvedl Lerma ze země. Lermovi se zamotala hlava, znovu podklesl v kolenou a začal zvracet.

„No tak, pojd', musíme zmizet.“

„Co se stalo?“ zeptal se Lerm mezi návaly zvracení.

„Podlaha šachty nevydržela tlak vody a propadla se.“

„Ne šachtě! Co se stalo mně?“

„Dal sis pořádnou ránu do hlavy. Ale byls v bezvědomí jenom pár sekund. To zvládneš. Pojd'. Mullen podepřel Lerma a jal se ho vléct podzemím.“

„Takže jsme kde? V kanále?“

„Jo. A je tady hromada chodeb, takže jim můžeme zdrhnout. Ale musíme dřív, než na to přijdou a vlezou sem za námi.“

Cesta kanálem byla úděsná. Lerm si připadal jako v noční můře. Otřes mozku ještě doplňoval pach kanalizace, takže každou chvíli zvracel a neustále ztrácel

sílu v nohou. Nakonec i Mulen pochopil, že to takhle nepůjde dál, a uložil Lerma ke spánku v jednom z výklenků.

Když se Lerm probudil, chvíli mu trvalo, než se rozkoukal. Hlava se mu stále točila, ale už neměl tendenci zvracet. Jen měl žízeň a hlad. Mulen ležel vedle něj a díval se na něj. V jeho očích bylo cosi neobvyklého. Jakoby zamilovaného. Lerm byl z toho pohledu poněkud nesvůj.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Mulen.

„Jde to,“ odpověděl Lerm, „asi nemá smysl se ptát, jestli nemáme něco k jídlu a pití, co?“

„No, ani ne. Teda, vlastně... jak moc to potřebuješ?“

„No, tu vodu fakt hodně.“

„Víš, jak jsem byl u tebe, měl jsem tam nějaké jídlo a pití a žádný jont'ák, mělo by to být bezpečné.“

„Počkej, bezpečný? Jako co? No ne, přece nebudu... To je nechutný!“

„Tak je to rozhodně lepší, než voda z kanálu. My Garddonni vaši potravu nezpracováváme, vychází v nezměněném stavu. Takže jenom stačí zahodit předsudky.“

„A to mi jako budeš servírovat přímo?“

„No, jestli chceš, tak ti nachčiju nejdřív do dlaní,“ zasmál se Mulen.

„Bože, to jsem se měl radši utopit,“ povzdechl si Lerm.

Když se vydali znovu na cestu, Lerm se zeptal Mulena: „Máš představu, kam jdeme?“

„Ano, mám.“

„Vážně? Vyznáš se v kanálech?“

„Ne, to fakt ne. Vím, kam jít, až poté, co se dostaneme ven z kanálu.“

„Kam?“

„Vím, kde bude Hrába, a vím, že oni to nevědí. Máme štěstí, že jsem neřekl při návštěvě, že je Hrába na pár dní pryč. Musíme ho vyzvednout, jinak ho dostanou. A taky vím, kde nás pak nebudou hledat.“

„Jak to víš?“

„Protože to věděla Rea.“

„Tos mi neodpověděl,“ začal Lerm, ale ztichl. Došlo mu, že se mýlí a že mu Mulen odpověděl naprosto přesně, „ten disk? Dokázal jsi z něho získat informace?“

„No,“ Mulen ze sebe nejistě soukal slovo za slovem, „ono je to ještě trochu jinak. Ten disk by se za pár hodin smazal. A stejně bys ji mohl nahrát do čistého bota jedině v nahrávacím centru. A jít do nahrávacího centra, to jsme nemuseli utíkat a mohli jsme se jim vydat rovnou. Tak jsem ji nahrál do sebe.“

„Do sebe? Takže ty jsi Eli Rea?“

„No, omezeně, Mulen byl první, tak má převahu. Ale je to, no, divné. Mám pocit, že jsem se zbláznil.“

„A dokážeš i vypadat jako ona?“ vyslovil Lerm to první, co ho napadlo.

„Ne. Už teď je to hodně velký nápor na psychiku. Už asi chápu, jak je strašlivá schizofrenie, když se rozjede. Musím Reu hodně kontrolovat. Kdybych změnil podobu, tak bych jí tím dal velký prostor a asi bych to nezvládl.“

„Aha,“ řekl jen Lerm a snažil se vypořádat s vlastními pocity. Nevěděl, zda je šťastný, že je Rea zpět, nebo nešťastný, že je spoutaná někde v hlubinách Mulenovy mysli. A nevěděl, jestli ho vzrušuje skutečnost, že má vedle sebe potencionálně svoji milou, nebo je mu špatně z toho, že je teď v těle někoho, koho pravidelně ojíždí Hrába. A nebo je to všechno nepodstatné a on je jen

nadržený, protože byl přerušen jeho denní příděl sexu, a je mu špatně, protože měl včera otřes mozku a protože už víc než den nic nejedl.

Kilometry v kanále jako by neubíhaly. A co víc, oba uprchlíci několikrát došli do slepé chodby a museli se vracet o stovky metrů zpět. Když se před nimi konečně objevily kovové úchyty vedoucí k poklopu na stropě, Lerm ani nezvedl hlavu. Prostě nevěřil tomu, že by se konečně dostali ven.

„Polezu první,“ řekl Mulen, „kdo ví, jestli budou ještě držet. Jsem těžší a hlavně jsem na tom líp, než ty.“

Lerm kývnul na znamení, že od něj určitě žádné protesty Mulen očekávat nemůže, a stoupl si dostatečně daleko od žebříku, aby se v případě, že by stupně opravdu byly uvolněné, neocitl přímo pod padajícím Mulenem. Mulen bez problému vylezl až ke stropu a otevřel poklop. Prostrčil hlavu, rozhlédl se a vylezl ven. Hned nato se jeho hlava zase objevila v průzoru: „Je to dobrý. Jsme v parku. Polez za mnou.“

Lerm se nechotně vydal po žebříku nahoru. Stupně se nebezpečně kývaly a drolilo se kolem nich zdivo. Ale když udržely těžšího slastbota, jeho udrží jistě také. Uklidnil se a zrychlil tempo výstupu. A vtom jeden ze stupňů povolil.

Bylo to jako ve zpomaleném filmu. Lerm cítil, jak se převažuje dozadu. Zíral na kovový drát, který teď držel v ruce a který mu neposkytoval žádnou podporu. Pokusil se druhou rukou o něco zachytit, ale ruka hrábla do prázdna. Noha byla zaseklá podrážkou, ale nebyl ještě ani v horizontální poloze, když se i ta uvolnila. Dopadl přímo na beton a vyrazil si dech. Myslel si, že je to jeho poslední minuta. Prázdné plíce se odmítaly nadechnout. Hlava se začala motat a přestával vidět.

Náhle jej ale někdo chytil za ruku a začal ho tahat nahoru.

„Vstávej!“ řekl Mulen a postavil Lerma na nohy. Plíce se konečně naplnily a mozek začal vnímat, co se děje kolem.

„Já se na to vyseru!“ ulevil si Lerm a narovnal bolestivě naražená záda, „proč furt musím někam padat?! Jak to, že to prvního udrží a s druhým to spadne?!“

„Jo, holt nemáš svůj den,“ usmál se na něj Mulen a Lerm měl pocit, že v jeho obličejí uviděl něco z Reiných rysů, „pojď, teď polezeš první, já budu za tebou, abych tě případně chytil. Snaž se rozložit váhu na co nejvíc stupňů najednou. Hlavně rukama. Snaž se urychlit přehmatávání, aby ses vždycky držel každou rukou jinýho stupně.“

Lerm měl zase chuť začít křičet něco v tom smyslu, jestli si Mulen myslí, že doteď se bavil tím, že se věšel celým tělem za jediný bod a zkoušel, co vydrží. Ale opět svůj výbuch emocí potlačil a jenom pokýval hlavou na znamení, že rozumí. Bylo jasné, že tady zůstat nemohou, a Mulenova nabídka byla více, než přátelská. Chytil se tedy prvními stupňů a, dodržující Mulenovo doporučení, začal pomalu stoupat. Jeho žaludek se sevřel strachem pokaždé, když chytil nový stupeň a ten se zakvedlal ve zdi. Čím výš byl, tím horší jeho strach byl. Předtím spadl z nějakých dvou metrů, ale to zdaleka nebyl ani v půlce žebříku. Připadal si jako v nějaké hloupé loterii. Čím blíž byl k cíli, tím vyšší byla sázka a tím vyšší mohl být následný pád.

Překonal místo, kde spadl minule. Přehmátnutí přes chybějící stupeň bylo náročné a nebezpečné, ale zvládl to. Jestli teď spadne, bude to ještě horší, než předtím. Při té myšlence ho rozbolela záda snad ještě víc, než bolela doteď. Urazil dalších pár stupňů. Náhle se mu na hlavu vysypal kus zdiva. Instinktivně se přirazil ke zdi a sklouzla mu noha. Opět se všechno zpomalilo a Lerm si uvědomil, že visí za obě ruce na jednu stupni. Ale zdálo se, že drží.

„Nohy!“ uslyšel za sebou Mulena. Poslechl a znovu přenesl váhu na druhou nohu, která se ještě stále dotýkala kovové podpory.

„Přehmátni!“ znovu rozkázal Mulen a Lerm, jako ve špatném snu, poslechl. Zůstal přiražený ke zdi.

„Co děláš? Lez!“ zase za sebou uslyšel.

„Já nemůžu. Musím si odpočinout,“ odvětil Lerm. Ve skutečnosti nepotřeboval odpočívat, ale cítil, že čím blíže je zdi, tím menší silou táhne výstupky ven. Když bude pokračovat v lezení, bude se na ně muset mnohem víc zavěsit a tedy víc riskovat.

„Odpočineš si nahoře!“ uslyšel zase za sebou.

„Ne, já... nemůžu.“

„Čím dýl tady budeš viset, tím spíš to povolí. Máš to jenom kousek. Dělej!“

Lerm znovu sebral odvalu. Nebo možná jen zvítězil jeden strach nad druhým. Nicméně, výsledkem bylo, že pokračoval ve výstupu, co nejvíc u stěny. Napůl čekal, že jakmile přehmátně, poletí zase dolů. Ale ne, první výstupek jej udržel, další také. A už byl u otvoru. Proč někdo dělá poklop kanálu tak, že když k němu vylezete, okraj otvoru máte půl metru od stěny?!

„Teď to přijde, teď spadnu!“ pomyslel si Lerm a zaklonil se, aby chytil okraj.

Lerm ležel na zádech a snažil se nevnímat tupou bolest, pulzující od beder až ke krku. Zíral nahoru do korun stromů a cítil teplý vítr, který olizoval jeho tvář. Dokázal to!

Mulen zavřel kanál a přišel k němu.

„Je to dobré,“ řekl, „vím, kde jsme. Tohle je Park národní svornosti. Hrába bude nedaleko. Asi bude lepší, když tu počkáš. Ideálně někde ve křoví. Budu pár hodin pryč. Zkusím přinést taky něco k jídlu a pití.“ A s tím se otočil k Lermovi zády a vyrazil. Bylo až neuvěřitelné, kde pořád bral tolik sil. Být Gardonnem asi vážně nebylo až tak špatné.

„Mulene,“ ozval se ještě Lerm.

„Ano?“ Mulen se zastavil a otočil se k němu.

„Děkuju.“

Neměl sílu ani zalézt do křoví. Usnul tam, kde byl. Když se probudil, slunce už klesalo k obzoru. Měl strašnou žízeň a hlad. Předpokládal, že pár hodin už uběhlo, a že by se měl Mulen už brzy vrátit, ale i minuty mu teď přišly příliš dlouhé. Postavil se. Potěšilo jej, že se dokázal udržet na nohou. Jediné, co mu dělalo zásadní problém, byla neustálá bolest v zádech. Rozhlédl se kolem a našel, co hledal. Opodál stál keř, na němž rostly malé červené bobule. Netušil, zda jsou vůbec jedlé, nebo zda dokonce nejsou přímo jedovaté, ale žízeň byla větší, než strach z otravy. Utrhl pár bobulí a rozkousal je. Šťáva byla nahořklá a nakyslá, což snad mohl být důkaz, že se nejedná o jedovaté plody. Kdyby chutnaly dobře, bylo by dost podezřelé, že keř ještě nikdo neočesal. I když v kultuře replikátorů těžko říct, zda ještě někoho zajímaly přírodní plody. Pro jistotu ale spolkl jen šťávu a vysátou dužinu vyplivl. Pak našel strom, pod nímž bylo napadáno cosi, pro co jeho poškozená paměť našla přibližný výraz „orech“. Rozbil slupku kamenem a opravdu uvnitř našel jádro. Opět si nebyl jistý, nakolik jsou jádra jedlá, ale hlad byl silnější. Nacpal do sebe všechna jádra, která našel, i ta shnilá. Pak odkulhal k blízkému křoví a opět usnul.